

LIBRIS

We know
books

JOHN BAKER și NICK PLACE

**CRAMA
LUI
STALIN**

Traducere din limba engleză de
Alexandra-Maria Vrînceanu

Lebăda Neagră
Iași, 2021

CUPRINS

Prolog	9
Hărți	12

PARTEA I
ÎNAINTE DE VIZITA ÎN GEORGIA

Capitolul 1: O listă misterioasă	17
Capitolul 2: Spargerea codului	31
Capitolul 3: Vremea poveștilor cu Neville	36
Capitolul 4: Frăția Vinului	43
Capitolul 5: <i>Should i stay or should i go now?</i>	49
Capitolul 6: Zborul spre Tbilisi	59

PARTEA A II-A
GEORGIA

Capitolul 7: Ei bine, vreți să achiziționați un domeniu viticol?	71
Capitolul 8: Tbilisi pe timp de noapte	88
Capitolul 9: Cramele	101
Capitolul 10: Gustul istoriei	110
Capitolul 11: Hoinărind prin centrul vechi al orașului Tbilisi	123

Capitolul 12:	<i>Supraf</i>	126
Capitolul 13:	Furtuni în cramă	135
Capitolul 14:	Alegerea celor 12 sticle	142
Capitolul 15:	Ultima noapte la Tbilisi	156

PARTEA A III-A DUPĂ VIZITA ÎN GEORGIA

Capitolul 16:	Kevin își face un prieten	169
Capitolul 17:	Treburile intră pe un făgaș normal	172
Capitolul 18:	La urma urmei	195
Capitolul 19:	Printre dărâmături	201
Capitolul 20:	Cum împărțim duzina	203
Capitolul 21:	Noi începuturi	209
Capitolul 22:	Bărbatul în negru	215
Capitolul 23:	O noapte încărcată de mister și dragoste	221
Capitolul 24:	Încă sunt în joc... ..	229
Capitolul 25:	Gașca se reunește	233
Capitolul 26:	O scrisoare de dragoste cu aer londonez	237
Capitolul 27:	Un trotuar parizian	246
Capitolul 28:	S-a „crăpat” treaba în Bordeaux	251
Capitolul 29:	Château d'Yquem	258
Capitolul 30:	Eterna chichiță	272
Capitolul 31:	Cât de tare vreți asta?	277
Capitolul 32:	Priveliștea din suburbia Bronte	285
Epilog		289
Glosar		305
Mulțumiri		310
Index		313

PROLOG

Aeroport
Tbilisi, Georgia,
iulie 1999

Per total, aeroportul nu se deosebea de toate celelalte aeroporturi tipice orașelor mici de prin întreaga lume: nu era nici modern, dar nici nu puteai zice neapărat că arăta învechit. Era pur și simplu anost.

Eu și Kevin Hopko am ieșit pe poartă și am văzut doi bărbați: unul purta tricou și o geacă de piele neagră, era nebărbierit și avea ochii oboșiți. Celălalt era îmbrăcat cu o cămașă (fără cravată) și avea un sacou pe deasupra; acesta din urmă părea mai incisiv și mai alert. Sigur el era Giorgi Aramhișvili, la vreo 30 și ceva de ani, deci poate cu zece ani mai tânăr decât mine. Nu pe-atât de în vârstă pe cât mi-l închipuisem eu. Bărbatul avea o claie de păr negru, care arăta de parcă se împotriva mereu tentativelor de a-l îmblânzi, mai ales la unu și jumătate noaptea, în terminalul Sosiri, într-o sală luminată mult prea puternic. Giorgi avea o statură obișnuită și se vedea după constituția sa că îi plăcea mâncarea bună și vinul de calitate. Acesta s-a apropiat de noi cu un zâmbet larg întipărit pe chip, ne-a întins mâna și a spus:

— Domnule John Baker! Mare plăcere am să vă întâlnesc în sfârșit!
Accentul său e sesizabil, însă îi puteai înțelege spusele.

— Bună, George, am spus. Mulțumim că ai venit să ne iei la ora asta târzie.

— Ce glumă e asta? râse el. Sunteți oaspeții noștri cei mai de seamă!

Pe celălalt tip, îmbrăcat cu geacă de piele, ni s-a spus că-l cheamă Nino, și am presupus că nu prea vorbea engleză, căci doar a dat din cap și a scos un fel de mormăit. Mi-a întins o carte de vizită:

AGENȚIILE „GOODWILL”
„BACK WIND” SRL
„ORBI” SRL

NINO MESKHIȘVILI

Consultant-șef pe probleme speciale

Str. Abașidze, nr. 72, Tbilisi, Georgia; Tel./Fax: (995 32) 232 958

Str. Kostava, nr. 75, Tbilisi, Georgia; Tel.: (995 32) 388 416

Str. 4 Aprilie, nr. 9, Poti, Georgia; Tel./Fax: (995 393) 26 155; (995 393) 23 878

Tel. mobil: (995 77) 303 665; (995 99) 501 501

M-am uitat la numele celor trei societăți: „Agențiile «Goodwill», «Back Wind» SRL și «Orbi» SRL”.

Am exclamat:

— Consultant-șef pe probleme speciale! Încântat de cunoștință, Nino.

Avea păr negru și aspru, care poate că ar fi fost ondulat, dacă nu era tuns în stil milităresc: o tunsoare care se potrivea cu trăsăturile sale faciale dure, aproape sălbătice. A mormăit iar și a dat mâna cu noi într-un mod destul de oficial.

Pe când Nino îi dădea cartea sa de vizită și lui Kevin, strângându-i mâna, m-am uitat la chipul lui Kevin care devenise deja o mască politicoasă, în spatele căreia aveau loc tot felul de calcule și de analize, căci ochii săi văd totul și nu le scapă nimic niciodată.

Am zâmbit și i-am zis lui George:

— Ar trebui să mergem să ne luăm bagajele.

— John, mi-a spus el. Nu trebuie să vă preocupați voi de asta. Mă ocup eu de procedurile vamale. Haideti cu mine.

Am fost conduși afară din terminalul Sosiri pe o ușă laterală, apoi am urcat pe scări și am ajuns într-o sală mică, cu un semn pe care scria „Sală de primiri VIP-uri”. Acolo se mai aflau alți doi bărbați la costum, care ne-au zâmbit cu profesionalism, apoi ni s-a făcut cunoștință. Unul era de la Ministerul georgian al Industriei și Comerțului, iar celălalt era domnul Revaz, despre care George ne-a spus că era un membru important al conducerii domeniului viticol. Niciunul nu părea să vorbească limba engleză, așa că interacțiunea noastră a presupus numeroase zâmbete și încuviințări, în timp ce Nino ne-a turnat tuturor un pahar de (după cum s-a dovedit ulterior) vin spumant dulce și ne-a întins un platou mare cu ciocolate asortate. Exact ce ne lipsea după un zbor de la Sydney la Londra, apoi încă unul de șapte ore către est, și abia după aceea am ajuns la destinație în miez de noapte, obosiți de nici nu știam ce e cu noi.

Era aproape două nopți. S-a ciocnit în cinstea venirii noastre și a succesului înțelegerilor pe care urma să le încheiem, dar și în cinstea mea și a lui Kevin, a țării noastre, Australia, și a vinului.

Într-un final, George a spus iar că se ocupă el de procedurile vamale, și m-am întrebat în sinea mea ce însemna asta, dat fiind faptul că aveam doar trei valize obișnuite date la cală și nimic de declarat. M-a fulgerat gândul că nu știam regulile din această țară. Eram departe de casă.

Pe când George a dat iar mâna cu mine, ni s-au întâlnit privirile și ne-am uitat unul la altul preț de un moment, după care acesta s-a grăbit să iasă din încăpere, lăsându-ne singuri cu cei trei bărbați care nu vorbeau engleză și care păreau să aibă locuri mai bune în care preferau să fie, cum ar fi în pat. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă această afacere neverosimilă urma sau nu să fie încununată de succes, sau dacă aveam să regret că puseseam piciorul pe pământ georgian.

Ori poate că treaba avea să stea pe undeva pe la mijloc.

Pe chipul lui Kevin a rămas întipărită acea mască politicoasă. Știam că nu avea să-mi dea de înțeles ce părere își făcuse până ce nu rămâneam singuri, și respectam asta.

În schimb, Nino a mai turnat un pahar din vinul acela dulce și mi l-a întins. Din proprie experiență, uneori singurul lucru pe care-l poți face în viață e să pornești într-o aventură și să vezi unde te poartă drumul, iar asta s-a numărat cu siguranță printre aceste momente. Am luat paharul de la Nino, l-am ridicat înspre el și am băut.

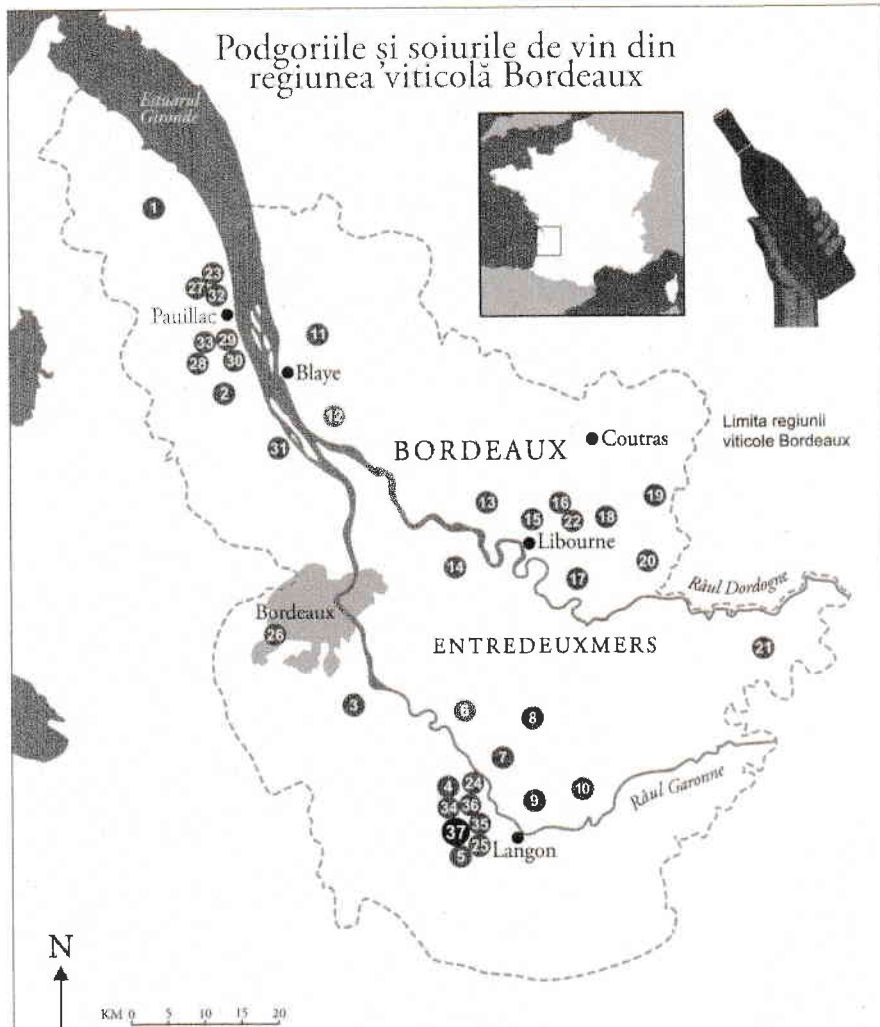
Mi-am zis că oricare avea să fie deznodământul, nu va fi anost. Privind retrospectiv, avusesem perfectă dreptate.

Cu toate acestea, ar trebui să vă povestesc cum am ajuns aici. Totul începuse cu luni întregi în urmă, de cealaltă parte a lumii.

Europa de Est Îndepărtată și Rusia

Podgoriile și soiurile de vin din regiunea viticolă Bordeaux

- 1 Médoc
- 2 Haut-Médoc
- 3 Graves
- 4 Cérons
- 5 Sauternes & Barsac
- 6 Cadillac-Côtes de Bordeaux
- 7 Loupiac
- 8 Bordeaux et Entre-Deux-Mers
- 9 Ste-Croix-du-Mont
- 10 Côtes de Bordeaux-St-Macaire
- 11 Blaye
- 12 Côtes de Bourg
- 13 Fronsac and Canon-Fronsac

- 14 Graves de Vayres
- 15 Pomerol
- 16 Lalande-de-Pomerol
- 17 St-Émilion
- 18 St-Émilion Satellites
- 19 Francs-Côtes de Bordeaux
- 20 Castillon-Côtes de Bordeaux
- 21 Ste-Foy-Bordeaux
- 22 Château Cheval Blanc
- 23 Château Cos d'Estournel
- 24 Château Couter
- 25 Château Guiraud
- 26 Château Haut-Brion

- 27 Château Late Rothschild
- 28 Château Larose
- 29 Château Latour
- 30 Château Léoville Las Cases
- 31 Château Margaux
- 32 Château Mouton Rothschild
- 33 Château Pichon Baron
- 34 Château Raymond-Lafon
- 35 Château Rieussec
- 36 Château Suduiraut
- 37 Château d'Yquem

LBRIS

We know
books

PARTEA I

ÎNAINTE DE VIZITA
ÎN GEORGIA

O LISTĂ MISTERIOASĂ

Sydney, Australia,
septembrie 1998

Am absolvit facultatea cu o diplomă în domeniul economic, însă n-aveam nici cea mai vagă idee ce voiam să fac sau unde îmi era locul, așa că am început să explorez diverse posibilități. Aceasta însemna că am avut o carieră marcată destul de tare de diversitate, și căutam oportunități în toate domeniile, de la conducerea unor hoteluri și spații unde se desfășurau concerte, și până la comercializarea și importul de vinuri și producerea de ulei de măsline. În principal, anterior celor prezentate în cartea de față, îmi petrecusem parcursul profesional recent înființând magazine unde comercializam vinuri în zonele mai prospere din Sydney, prin intermediul cărora transformam locurile obișnuite de unde își lua lumea vinul și berea într-o experiență mai sofisticată și mai complexă. Imaginați-vă o librărie foarte îmbietoare, precum cele din suburbia Darlinghurst, aflată pe Strada Oxford (în cazul în care sunteți de loc din Sydney), sau orice astfel de librărie cu tot felul de cărți aranjate în fața ușii pentru ca trecătorii să le răsfoiască și cu angajați informați și prietenoși care îți pot recomanda nume de autori ce ți-ar plăcea, ba chiar îți pot pune la dispoziție un fotoliu confortabil în care să stai și să răsfoiești cărți până te hotărăști pe care o cumperi. Voiam să creez și eu aceeași atmosferă intimă și caldă pentru cumpărătorii de vinuri.

În prezent, astfel de magazine care vând vinuri sunt la ordinea zilei însă, pe-atunci, nu se găseau chiar la tot pasul, și am făcut bine că m-am reorientat în anii '80, începând cu The Newport Bottler, aflat în regiunea Northern Beaches din Sydney, loc în care am rafinat acest concept.

Până când am achiziționat Double Bay Cellars, magazin aflat în inima suburbiilor prestigioase din zona estică a orașului, deja îmi dezvoltasem

gustul în materie, dar și un simț al afacerilor în ceea ce privește vinurile rare și de colecție, adică acele tipuri de vinuri învechite și potențial valoroase, adesea scoase la licitație. Faptul că m-am orientat către acest segment al pieței vitivinicole a fost o întâmplare fericită, întrucât piața din Double Bay era perfectă pentru astfel de comori valoroase.

Kevin Hopko era un antreprenor chiar mai înăscut decât mine. Acesta mi s-a alăturat la Double Bay în calitate de director general al magazinului, însă eu n-am renunțat niciodată pe deplin „la frâie”, fapt ce n-a părut să-l deranjeze, căci se mulțumea să lucrăm împreună și, ocazional, își urma propria cale atunci când considera că este cazul. Un canadian taciturn, Kevin este maestru când vine vorba de vinuri vechi și rare, având un simț incredibil de dezvoltat pentru valoare și profit, dar și un ochi format să identifice posibilele escrocherii ori motive de îngrijorare atunci când încheiem o înțelegere. Ajunsesem să mă bazez pe antenele sale în astfel de momente. Pe măsură ce se ducea vorba despre magazinul-concept Double Bay Cellars, ne ajungeau la urechi zvonuri despre crame care ar putea fi de vânzare, cu tot cu întreaga lor colecție, iar despre acestea ni se promitea de regulă că ar conține vinuri franceze extraordinare, dar și alte perle „lichide” ce valorau sume importante. Uneori se dovedea a fi adevărat și ajungeam să cumpărăm vinurile din cramă și să vindem întreg lotul în cadrul unui eveniment special organizat la magazinul nostru din Double Bay.

Dat fiind faptul că aveam acest simț care ne ajuta să identificăm elementele de preț din crame, dar și grație numeroșilor clienți pasionați din suburbiile estice ale orașului Sydney, care aveau discernământul necesar să aleagă produse de calitate, conduceam o afacere profitabilă și care îmi aducea satisfacții.

Chiar o astfel de cramă despre care vă vorbesc, o cramă cu potențial necunoscut, a făcut ca, într-o dimineață de primăvară, să-l iau cu Citroënul meu pe Kevin. Mașina era aproape nouă și mă încânta ideea unui drum destul de lung până în suburbia Terrey Hills, aflată în zona Northern Beaches. Doi angajați de-ai mei, Frank și Jillian, se aflau în furgoneta mai spațioasă, întrucât estimaserăm că tot ceea ce se găsea în respectiva cramă era prea voluminos pentru a încăpea doar în camioneta mică și în portbagajul meu.

Sydney era cuprins de o mare agitație, întrucât se realizau diverse lucrări de infrastructură rutieră înaintea Jocurilor Olimpice, astfel că ne-am deplasat încet pe pod, dar am început să avansăm odată ce am ajuns în Northern Beaches. Soarele strălucea pe cer, iar noi coborâserăm geamurile.

Kevin mi-a zis:

- Cum merge cu lista?
- Cea de azi? am întreat.

Ori de câte ori achiziționam o crămă, aveam o listă cu vinurile care făceau parte din colecția respectivă și cu cele asupra cărora conveniseram că le vom cumpăra, odată ce le analizam. Învățaseram din experiență că realitatea putea să difere de ceea ce aveam noi pe listă, întrucât figurau unele vinuri care nu fuseseră menționate, iar alte sticle care apăreau pe hârtie lipseau cu desăvârșire; cel mai probabil, numărul sticlelor din anumite vinuri putea varia.

Însă Kevin a dat din cap.

- Nu vorbesc de lista de astăzi. Știi tu la ce mă refer: lista.

Am zâmbit, dar am dat din cap.

— Sincer să-ți spun, rău, am zis. De fapt, e în torpedou. Hai să o mai parcurgem o dată până ajungem la destinație.

A scotocit prin torpedou și a scos fotocopiile după faxul primit cu câteva zile în urmă de la Harry Zukor, un client ocazional, asociat de-al nostru. Cu generozitate, o să-l calific pe Harry drept un antreprenor în domeniul vitivinicol, cineva care avea ochiul format să depisteze înțelegerile profitabile și un șobolan șiret, gata să le ia fața tuturor celor implicați în afacere. Mereu mi-a plăcut de el, în pofida faptului că n-aș spune că încrederea și buna-credință ocupau un loc de frunte pe lista motivelor. Afacerile nu erau niciodată o chestiune plicticoasă atunci când acest strengar cu zâmbetul pe buze îți trecea pragul cu o nouă propunere și, de fapt, chiar acum porniserăm la drum în urma unui pont primit de la el.

Chipurile, un prieten de-al unui prieten de-al lui Harry se mutase înapoi în Regatul Unit și lăsase în urmă proprietatea sa din Terrey Hills, care cuprindea o crămă spațioasă plină de vinuri cu istorie bogată și valoroase, adunate de-a lungul deceniilor.

Prețul era de 150 000 de dolari pentru întreg lotul, iar în 1998 asta era o sumă frumușică. Pe deasupra, trebuia să plătim în bani gheață. Toți voiau mereu bani gheață. După ce s-a uitat pe lista pe care figura conținutul cramei din Terrey Hills, Kevin estimase că urma să fim în măsură să vindem vinurile la un preț mult mai mare și, de fapt, puteam să fi dat o lovitură decentă. Astfel, ne-am îndreptat spre nord.

Acum, Kevin mijeia iar ochii în timp ce se uita pe foile care alcătuiau cealaltă listă, cea căreia îi spuneam apăsat „Lista”. Harry mi le trimisese prin fax și scrisese doar atât la început: „Te interesează?”

Stranii era puțin spus.

Chiar la începutul primei pagini, scris cu litere mici cu font specific faxurilor, apărea „Prospecțiuni miniere”. Dedesubt era o coloană în care păreau să figureze doar nume sau cuvinte. Oprien, Palmer Madeira, Ikem și Latur.

Broin, Porto, Marsala și Gilsher.

În următoarea coloană, lângă numele respective, apăreau niște ani. 1891, 1847, 1888, 1899, 1725, 1834.

Apoi încă o coloană cu și mai multe numere: 0,75, 0,8, 0,75 și, ocazional, 0,4. Ultima coloană cuprindea o nouă serie de numere aleatorii: 5, 11, 3, 2, 6, 1, 12. Kevin analiza acum foaia încruntându-se.

– Care-i treaba cu „Prospecțiunile miniere”?

În cele din urmă, mi-am dat și eu cu părerea:

– Cred că-i doar un zvon nefondat, zice Kevin. Adică, Harry face afaceri cu vin doar cu noi, nu? Și uită-te la cea de-a doua coloană: par a fi ani. Să fie anii viticoli?

– Și coloana aceea cu 0,75 ar putea fi cantitatea din sticle, am adăugat. Deci cele de 0,4 or fi sticle la jumătate?

Kevin încuviință.

– Da, presupun că are sens. Dar cele de 0,8? Care-o fi treaba cu asta?

– Nu-s sigur. Dar chiar și-așa, niciunul dintre numele astea nu are niciun sens. Ai auzit de vreunul?

– Nu, spuse Kevin.

Dacă zice el că nu a auzit de numele acelea, asta chiar spune ceva. Kevin avea 33 de ani la acea vreme, cu șaisprezece ani mai mic decât mine, însă activa în domeniu de ani de zile și acorda o atenție sporită vinurilor și anilor viticoli care atrăgeau prețuri frumoase. Dacă el nu știa un vin, atunci ceva chiar era în neregulă.

– În câteva minute o să ne întâlnim cu Harry, mi-a zis el. Hai să-l întrebăm direct.

I-am zis:

– Păi, și unde e distracția atunci? Cred că a învăluit totul în aura asta de mister dintr-un anume motiv. Hai să vedem dacă-i dăm de cap și să cugetăm asupra chestiunii.

Când am ajuns la proprietatea respectivă, Harry ne aștepta deja. Astăzi, venise cu autoturismul său Daimler gri deschis, pe care-l parcase la o distanță sigură de locul unde urma să încercăm noi cutiile.

Primul lucru pe care mi l-a zis a fost:

– Și, ia zi, cum ți s-a părut faxul?

Zâmbind, i-am zis:

– Cu siguranță mi-a captat atenția. Dă-mi câteva zile.

Harry aproape că a râs, însă s-a mulțumit să încuviințeze. Era evident că îi plăcea acest joc. Fie urma să menționăm lista atunci când ne lăsam învinși de codul respectiv, fie când îi dădeam de cap, sau urma ca el să convoace o întrevvedere atunci când se plictisea să ne tot aștepte și voia să treacă la treabă, oricare mama naibii o fi fost și aceea.

Însă acum trebuia să ne punem pe treabă. Frank și Jillian au ajuns cu furgoneta, Harry a descuiat casa goală și ne-a condus pe toți spre cramă. Era întuneric beznă.

– Harry, se auzi în întuneric vocea lui Kevin. Vânzarea asta e în urma unui divorț?

Harry a răspuns pe un ton relativ șocat:

– Nu, zise el. Doar s-au întors acasă în Anglia. De ce întrebi?

– Fără vreun motiv anume, spuse Kevin pe un ton politic. Eram doar curios.

Frank a nimerit întrerupătorul și cu toții am clipit până ce ni s-au obișnuit ochii. Crama fu inundată brusc de lumină, lucind din cauza numeroaselor sticle aranjate pe stivele ce se întindeau de-a lungul încăperii, întreaga colecție fiind acoperită de un strat de praf. Kevin s-a plimbat printre rânduri și a remarcat sticlele mai deosebite, confirmând existența acelor care îl convinseseră de la bun început că treaba urma să fie un târg bun pentru noi. În primul rând, aveam acolo două seturi întregi de vin Penfolds Grange, plus alte vinuri Grange de colecție. Kevin a ridicat din sprâncene, arătând spre mai multe sticle de Château d'Yquem, aflate pe unul dintre rânduri. Când le-am văzut, inima bătea să-mi sară din piept. La urma urmei vorbim, poate, de cea mai bună podgorie din lume: ori de câte ori ai pe o listă de vânzări vinuri Château d'Yquem mai vechi, știi că ai să atragi o puzderie de clienți.

Colecția mai cuprindea și cinci lădițe cu Château Lafite Rothschild din 1996 și câteva de Château Margaux.

Jillian era impresionată.

– John! a exclamat. E o cramă pe cinste! Văd sticle de Lafite și de Grange. *Et voilà*, Yquem!

Îmi plăcea Jillian pentru pofta ei de viață, îmi plăcea stilul ei de a fi, dar și influența calmă pe care o deborda în magazinul nostru. Nu prea avea accent franțuzesc fiindcă trăia de multă vreme în Australia, însă era foarte manierată, mereu era îmbrăcată imaculat și cunoștea foarte multe despre vinuri. Mulți clienți, mai ales cei de sex masculin, solicitau mereu să fie serviți de ea.

– *Temp à travail!* am zis zâmbind.

– Încerci cumva să spui că e vremea să ne apucăm de treabă? mă întrebă.

– Asta făceam. Am ghicit?

A dat din mână.

– Așa și-așa. Mai lucrează la franceză.

Ea și Frank s-au dus la mașină să ia niște cutii și folii de împachetat, astfel că am rămas singur cu Kevin preț de câteva clipe.

– De ce-ai pus întrebarea aceea despre divorț? L-am chestionat în șoaptă pe Kevin.

– În cazul în care o cramă e evaluată în cadrul unor proceduri de divorț, poți fi aproape sigur că sticlele bune n-or să fie acolo, răspunse el la fel de încet. De regulă, biata soție deschide ușa și te primește înăuntru fără să aibă vreo idee că respectiva cramă a fost deja „ciugulită” și că n-o să primească nici pe departe procentul de 50% care i-a fost promis. Dacă Harry ar fi răspuns afirmativ, aș fi încercat să mă fac nevăzut și să scotocesc prin toată casa.

Frank, Jillian și Kevin au început să strângă cea mai mare parte din colecție și să așeze sticlele în cutii, umblând cu mare grijă cu cele mai vechi, inclusiv cu acea parte a cramei în care se aflau cele două seturi complete de Grange și celelalte vinuri din colecția Grange. Aici intrau două lădițe din legendarul vin din 1955, despre care se spune că este cel mai bun an viticol pentru Grange din acel deceniu. Pe când le analizam mai îndeaproape, alte două sticle mi-au atras atenția: se aflau deoparte, iar gâturile lor aveau lungimi diferite. M-am lăsat pe vine și le-am scos de pe raft. Ambele aveau etichete artisanale, care arătau aproape ca etichetele de îmbrăcăminte, fiind lipite pe sticlă cu bandă adezivă. Scrisa „Lady Grange”.

Înima a început să-mi bată nebunește. Ce-o fi asta?

Auzisem doar zvonuri despre un vin alb Grange. La sfârșitul anilor 1950, producătorul de vinuri Max Schubert, un inovator în domeniu, a primit dispoziție de la șefii săi de pe domeniile Penfolds să renunțe la tentativele sale de a face un vin roșu emblematic, pornind de la pasiunea sa pentru vinurile europene. Legenda spune că, la acea vreme, el avea în plan și crearea unui vin alb care să capete statut emblematic însă, din cauza muștrărilor primite de la șefi, a continuat să lucreze în secret doar la vinul roșu care a devenit, mai apoi, celebrul Penfolds Grange Hermitage. Astfel, proiectul cu vinul alb de Grange a fost înnăbușit chiar dinainte să apuce să ia avânt, numeroși experți în materie considerând că Schubert nici măcar nu a ajuns în faza de îmbuteliere.

Cu toate acestea, se părea că aveam în fața ochilor dovada vie care demonstra contrariul. Oare puteau fi adevărate? Fără să spun nimic, am dus aceste sticle incredibil de rare la mașina mea și le-am pus în portbagaj.

Când am intrat din nou în casă am reușit să mă relaxez. Evenimentul pe care îl planificasem pornind de la această colecție urma să aibă succes. De fapt, preconizam că lumea se va bate pe aceste vinuri.

Era evident că, la rândul lor, Frank, Jillian și Kevin erau și ei convinși de toate cele descoperite în această cramă. Îmi dădeam seama că erau încântați și de colecția Terrey Hills, așa că știam că obținuserăm un vin de calitate, arhisuficient să amortizăm prețul de achiziție.

Pe parcursul acelei dimineți, am împachetat întreg conținutul cramei: cu grijă și metodic, Frank, Jillian și Kevin au așezat sticlele în cutii rezistente, verificându-le cu voce tare și bifându-le pe listă pe măsură ce le parcurgeau. Comentariile sunau cam așa: „Se pare că, de fapt, nu sunt șase sticle, sunt cinci” sau „Scrie patru sticle, dar avem șase”.

Noi numeam asta „excedente și lipsuri” și era ceva standard atunci când strângeam conținutul unei crame. Echipa noastră era o mașinărie care mergea ca unsă. De fapt, se părea că singura verigă slabă eram chiar eu. La câteva ore de când ne aflam acolo, când împachetaserăm pe jumătate unul dintre seturile complete de Grange, fără să-mi dau seama, am pus mâna pe o sticlă de Grange produs de Penfold din 1954, apucând-o de gât (o greșeală de începător). Astfel, am privit cum gâtul vechi de sticlă îmi pocnește în mână, din cauza unui punct fragil.

„La dracu’”, am zis în sinea mea. Asta chiar că e o problemă. Acum avem două seturi complete de Grange, din care lipsește o sticlă de '54. Ce mă fac? Pe cei din echipa mea îi încercau sentimente contradictorii, fiind atât îngroziți, cât și amuzați. Știau și ei cât de greu va fi să găsim o altă sticlă din acel an viticol, ca să completăm setul.

Mai în glumă, mai în serios, Frank m-a întrebat:

— Mai exact, cum intenționezi să remediezi situația, bătrâne?

Apoi, Harry a venit înapoi și a aflat ce se întâmplase. El chiar că s-a enervat:

— John, ești prea distrat când umbli cu sticlele importante, m-a muștrat el cu mânie. Nu e prima dată când se întâmplă și e inacceptabil. Trebuie să fii mai atent.

Încă eram supărat pe mine însumi, însă nu voiam să-i arăt asta lui Harry. În schimb, am ridicat din umeri. „Harry, s-a spart”, am zis. „Gata, s-a dus. Sticlele se mai sparg. Nu e un capăt de țară.”

De fapt, asta e poziția pe care o adopt eu mereu. Sigur, tratezi vinurile rare cu atenția și respectul cuvenite, însă trebuie să ai în vedere faptul că sunt niște simple obiecte, nu e o chestiune de viață și de moarte. Ocazional, se mai sparge câte o sticlă și, da, e supărător când se întâmplă. Dar asta e. Mortul de la groapă nu se mai întoarce. Cred că se poate spune